

EUSEBI MORALES

E L SOMNI
ON VISC

*Premi Ibn Hazm de poesia 2001
Ajuntament de Xàtiva*

 Bromera Poesia

PREGUNTA

Quants besos teus
són prou per a mi?

Tants com les estrelles
que quan calla la nit
contemplen els ulls encesos dels homes.

El mar porta els meus somnis
ja sol,
i la nit callada
estremeix el meu cos.
Ara,
ja sol,
en el vi dorm la por.

EM VAL...

En la vesprada que mor
res podrà emmudir l'esplendor del cel
i del teu cos.

En la vesprada que mor
les paraules respiren en el silenci
de la pàgina en blanc.

En la vesprada que mor
em val el llibre viu que porte sempre en mi,
en el fregament suau de la teua mà de neu.

En la vesprada que mor
em val el poder de la teua veu,
la primitiva veu,
germana dels núvols,
de la roca i de l'arbre,
de les onades, de l'aigua,
de la levitat del vent,
i el vast continent dels teus ulls.

En la vesprada que mor
em val la teua rialla,
bromera d'un mar fondo i verd,
perquè proclama l'imperi de la lluna en els ulls,
en el sexe,
en els llavis,
en el que ha sigut creat per a res
sobre el mar blanc dels astres.

Em val.

DEMANE SILENCI

Sent dolor en el costat
que m'anuncia i recorda
la mortalitat d'aquest cos.

Puge a l'altiplà,
respire la vida,
mire la vall profunda de la mortalitat
i alce els meus ulls al buit del no-res
que és el tot.

Trobe la paraula en el camí.
El seu centelleig em cega la vista.
No veig,
no veig la fi.
Acudeixes en la meua ajuda,
serena m'arregles a la vora del precipici
i amb un somriure
obris l'esperança del matí.
Que llarg el camí de la paraula al coneixement!

I sense ella no sóc.

I sense ell no existisc.

Sempre els fantasmes del somni
 presents en l'escrit.

No vull cants de sirenes
 perquè no navegaré per l'odissea mar,
 ni em banyaré en l'heraclitià riu,
 ni teixiré amb Penèlope la teua espera.

No. Ja no.

Ara, només demane silenci.
 Vull silenci,
 el de l'altiplà que toca el cel,
 els dels núvols que acaricien els cims.

Ja, sols,
 silenci, silenci.
 Ni el murmuri del riu,
 ni el vent en els arbres.

Ja, sols,
 silenci.

Ja, només els teus ulls,
 només els teus silenciosos ulls
 demanant silenci.

UNA TRISTESA FOSCA

Llisca per les meues venes
una tristesa fosca.
No vull el dolor mut
d'una vida buidada de sentit.

Maneges el silenci,
posseeixes la lucidesa sàvia
dels matins lluminosos,
capvespres rojos
i mars blaus cobalt.

Vèrtex de tots els misteris,
clau de totes les respostes,
cada dia sent la mar
que em recorda el teu amor.

No vull una altra notícia
sinó tu,
vull tot el que la teua llengua calla
quan parla.

Gràcies per recordar-me
que hi ha un lloc a l'altre costat del mar,
en la línia difusa
que mescla els somnis amb l'horitzó.

Quan acabe aquests versos,
la mar dels meus besos
modelarà la roca dels teus llavis,
sense aclaparaments,
sense pressa,
clar està... en el somni.